

Jestli tohle není hezký, tak už nevím...

Tuto kratičkou úvahu jsem si vypůjčila z knihy Kurta Vonneguta Časotřesení. Mám ráda tohoto spisovatele a mám ráda to, co je hezký. S panem Vonnegutem nás dělí generační, zeměpisná a nyní i astrální rozličnost. Nicméně mnohé jím vyjádřené myšlenky raší i v mé hlavě, dokonce rostou a vydávají plody – viz níže.

Doba je složitá a to způsobuje, že v nás bytní všelijaké nejistoty a trdomyslnosti, které nezapláší ani jiskřící sněhové vločky, ani vůně cukroví nebo třeba cemballové tóny Dominika Scarlattioho. Romantika bere za své s každým zdražením zboží či energií, s každým přistěhovalcem navíc s každým projevem lži a nenávisti včetně těch teroristických. Zkrátka, necháváme si ukrást mnohé dary, z kterých jsme se ještě před nedávnem těšili. A najednou se objeví ta legrační až drzá myšlenka o tom, že přeci jen něco hezkého v tom našem životě určitě musí být, když to někomu stojí za úvahu a ještě k tomu literárně zvěčňenou. Ano, už jsme dospěli a někdy se dokonce cítíme staří nebo vyhořelí. Vzpomínky na to, co bývalo hezké, už dávno vybledly nebo zmizely, a nám se v nejlepším případě sní o vánocích bílých jen proto, že v televizi dávají Ten film.

Jenže – tady je ten neuralgický bod, tady je to bebíčko, které si nechceme drápat. Co bylo hezké, dávno pominulo. Co je zlé, svírá naše myšlení, city i perspektivy. Je to tak ale doopravdy?

V sobotu 25. října jsem se kolem desáté večer stulila do pohodlného ušáku a udělala svému srdci kousek místa, aby se mohlo radovat z benefičního koncertu Světlo pro Světlušku. Není už moc filmů nebo pořadů, které mě, kulturně přesycenou a fyzicky unavenou dokážou doslova přišpendlit k obrazovce televizoru. Světluška to dokázala. Dokázal to Ondra, Ráchel, Bára, Věra i Karel. Dokázali to Jana, Jirka i Michal. Tolik radosti z hudby, ze svobodného pohybu i dýchání, tolik radosti z dávání i přijímání. Všichni jmenovaní jsou nevidomí účinkující tohoto věhlasného koncertu. Spolu s nimi samozřejmě účinkovali jejich koukaví parťáci ze světa showbyznysu nebo sportu. Tedy, jestli TOHLE není hezký, tak už nevím!

Možná tuším, co řeknete:

Co je na tom zvláštního – nadchnout se nad čtyřicetimi miliony, které ten koncert vynesl? To by se snad zaradoval kdekdo, zvlášť když to půjde na užitečný účel! Ale zkusme se podívat tak trochu pod povrch tohoto gesta. Jistě, je pár majetných, kteří rádi dávají část svých peněz na dobré věci. Ale to, co je tak hezké, je skutečnost, že na dobré účely přispívají i nemajetní, obyčejní lidé, kteří nedávají ze svých přebytků, ale častokrát ze svého nedostatku. Jestli tohle není hezký, tak už nevím! Jiní kritici řeknou: Máme u nás několik miliardářů. Co by jim udělalo, kdyby takříkajíc zásadně pustili chlup a nějakou tu miliardu přihodili na projekty podporující nás, zrakáče?

Nerada své pocity filtruji přes peníze prostě proto, že se dobré věci měřené penězi stávají často jakoby méně dobrými. Máme-li mít radost z daru, neměli bychom hledět na jeho materiální hodnotu. Máme-li mít radost ze zážitku, neměli bychom si příliš připouštět, kolik jsme do něj investovali peněz.

O nejvzácnějších dílech se často říká, že nejsou vyčíslitelná penězi. To platí o všem, co přijímáme nebo dáváme, co prožíváme nebo zažíváme ve dnech všedních i svátečních. Záleží, jaký úhel pohledu zvolím, abych viděla správně. Schválně, zkuste si to také! Tady je příklad:

- Naše letošní dovolená v Karibiku byla sice super, ale stálo nás to sto tisíc českých. Navíc jsme si museli dávat pozor na žraloky a soptící sopku.
- anebo:
- Letos jsme se toulali po Orlických horách. Sice nás to stálo nějakou korunu za pobyt, ale prožili jsme čtrnáct dní v nádherném kraji a zamilovali jsme se do Babiččina údolí.

A takhle lze vidět spoustu věcí.

Letošní benefice pro Světlušku je pro mne důvodem k vděčnosti ještě i v době Adventu a zároveň dlouhodobou inspirací k hledání a nalézání všeho, co je hezké. Aktuálně se to týká samozřejmě Vánoc. Uvažuji, jaká bude letošní dekorace našeho vánočního stromku. Nejraději bych ho ozdobila desítkami světlušek, které by ozářily svým zelenkavým světýlkem náš svátečně uklizený příbytek. Jakkoliv věřím na zázraky a naplněné sny, ty světlušky asi budu muset oželeť. Myslím, že v našem obýváku pro ně není vhodné životní prostředí.

Co tedy s tou nadějí, že dobrý člověk v Čechách stále žije? Komu a jak sdělit, že je tolik hezkého kolem nás a často i v nás?

Už vím!

Vánoční stromek ozdobím tradičně stříbrnými ozdobami a barevnými žárovkami. Letos tu ale bude něco navíc: Na každou větvíčku, kam to jen půjde, připevním malé psaníčko, kde bude oznámeno:

Jestli tohle není hezký, tak už nevím...

A hned k tomu připišu třeba Světlo pro Světlušku...

třeba povolení vlády přijmout neplánovaně skupinu křesťanských uprchlíků z Iráku...

třeba rozhodnutí úřadu práce, že si mohu zakoupit dávno vytouženou čtecí pomůcku...

třeba, že nemoc mého blízkého člověka je léčitelná...

třeba, že mi o Vánocích kvete vánoční kaktus...

třeba, že kočka mého bratra vyhrála soutěž královny krásy...

třeba, že naše babička bude letos s námi u štědrovečerního stolu...

třeba, že sousedi si koupili krásnou rohožku, a tak už nebudou potřebovat tu naši...

Mám pokračovat?

Najednou je těch hezkých věcí tolik, že bych potřebovala třísetletou sekvoj, aby se tam všechna ta psaníčka vešla.

Už zas sedím ve svém starém ušáku, poslouchám cédéčko s irskou harfou a písničkami, které zpívá moje kamarádka. Vypadá to na další psaníčko na vánoční strom. Hm. Teď někdo namítne, že nemůže psát černotiskové lístečky!

Inu, a Braillovo písmo umíš?

Poznámka romantické autorky článku:

Jestliže je něco opravdu hezký, bude to ještě hezčí, když to někomu sdělíš. Na formě nezáleží, důležité je, jestli vidíš srdcem.

Přeji nám všem, aby naše srdce nepotřebovala ani silné dioptrie ani slepeckou hůl. Přeji nám všem tolik světlušek, abychom potmě nezabloudili do vlastní samoty. Přeji nám všem, aby nás stále provázela dobrá hudba, dobrá předsevzetí i dobrá vůle, která přináší lásku a porozumění, třeba i po Vánocích.

Delicie Nerková, 2015